

PREDSTAVA | VIA NEGATIVA

(Pre)razdrobljeno osramočeni

Problematičnost Sramote se morda kaže v odsotni skladnosti zasedbe, ki smo jo pri Vii Negativi sicer vajeni.

Objavljeno 07. november 2011 08.50

Posodobljeno 07. november 2011 09.08

Zala Dobovšek

Po predelanih sedmih smrtnih grehah, ki so se razpršili v nadaljnje razvojne raziskave (serijo performansov Via Nova) se Via Negativa s Sramoto pogojno vrača k performativnemu preiskovanju fokusirano določenega, bazičnega pojma – sramoto, in sicer v njenih številnih podplasteh, družbenih učinkih, pre- in razvrednotenju ter pomenski destabilizaciji.

V skupku fragmentiranih prizorov, ki se nalagajo eden na drugega, prepletajo in sinhronizirajo, pa se zdi, da poantiranje prej stremi v »difuznost« (družbenega ali individualnega) razumevanja sramote, kot pa da bi iskalo morebitne stične točke znotraj akcij posameznih izvajalcev. Navzočnost tankih in zabrisanih linij, ki ločujejo fikcijo in konstrukte izmišljenega ter zasebno avtentičnost oziroma avtobiografskost, mrežijo celotno epizodno strukturo prizorišča, kjer se odrske akcije dogajajo vzporedno, kopičijo, zahtevajo selekcijo pogleda in do neke mere dopuščajo variabilnost sosledja.

Sramota se v skrajno raztegnjeni znakovni abecedi pa tudi polariziranih izvajalskih intenzitetah pojavlja nekod kot razberljiva kategorija s prepoznavnimi učinki, drugod kot nevidna usedlina, ki se zares (iz)kaže šele kot nehoteni kompulzivni rezultat.

Katarina Stegnar skozi osebne transformacije razgalja patološko občutljive nianse svojega porekla; z razločno personifikacijo družinskih članov razstavlja njihove značajske »izkrivljenosti«, osebe medsebojno prepleta in njihove relacije prireja zastran visoke teatralnosti, zaradi odlike sočasnega vnašanja tako emocionalnega naboja kot tudi stroge, stoične distance pa brez dvoma izpelje magistralni zaris uprizoritve.

Psihofizično vijuganje **Grega Zorca**, kot posebljenega lastnega spermija na poti k objektu poželenja, po sceni poteka v njemu lastnem slogu nekje med nenehnim načrtnim »gegovskim doziranjem« in očitajočim tonom, kot tokratni dramatis personae pa funkcionira kot nepreudarno zaletav, neučinkovit v oplajanju, zato naposled zapeljan v grenko osramočenost frustracije.

Izvajalski delež mednarodne zasedbe izvajalk (**Anita Wach, Magdalena Tuka, Marie-Louise Stentebjerg**) in **Darka Japlja** je prav tako nenehno navzoč, sicer manj sugestiven in precej deklarativen, vtkan v mrežo pop kulturne sprevrženosti, nespodobne golote, kakšnim biblijskim motivom, perverzije navidezne nedolžnosti, toda vse to brez prevelike performativne ihte.

Problematičnost Sramote se morda kaže v odsotni skladnosti zasedbe, ki smo jo pri Vii Negativi sicer vajeni. Izvedbeno neravnovesje med »domačimi in tujimi« akterji tako terja svoj davek, a prav zaradi »novincev« se še trdneje potrjuje suverena idejna izčiščenost in kakovostna raziskovalna kilometrina z režiserjem **Bojanom Jablanovcem**, ki brez pomisleka pritiče tokratnima veteranoma skupine.